

La Princesa i el pèsol

Vet aquí que una vegada hi havia, en un regne llunyà, un jove príncep anomenat Arnau. El príncep Arnau tenia un gran desig de casar-se, però no amb qualsevol princesa, sinó amb una princesa de veritat. Amb aquest objectiu, l'Arnau havia recorregut els set mars, pujat les muntanyes més altes del món i lluitat contra els dracs més ferotges. Però, malgrat els seus esforços, no havia trobat la princesa que buscava.

Les princeses que l'Arnau coneixia durant els seus viatges sempre tenien alguna particularitat que ell considerava un defecte. Unes eren molt grasses, altres massa primes; unes eren altes, altres baixes; algunes tenien el nas gran, d'altres petit. L'Arnau començava a desesperar-se, pensant que potser no existien veritables princeses en el món.

Després de cinc anys de recerca infructuosa, l'Arnau va tornar al seu reialme, trist i desil·lusionat. Va decidir tancar-se a la torre més alta del castell, on es va quedar, perdut en els seus pensaments.

Una nit tempestuosa, mentre els llamps il·luminaven el cel i el tro retronava, algú va trucar a la porta del palau. Els criats, espantats per la tempesta, no es van atrevir a obrir. Així que el Rei, pare de l'Arnau,

va anar ell mateix a veure qui era.

Quan va obrir la porta, el Rei va veure una jove princesa, completament xopa per la pluja. Portava un vestit de seda blau teixit amb fils d'or i sabatilles de vidre. Les seves llargues trenes de cabell negre regalimaven aigua, com una font.

«Sa majestat, soc una princesa i estic perduda. Podria passar la nit al seu palau?», va preguntar la princesa amb una veu dolça.

El Rei, intrigat per la seva aparició i recordant el desig del seu fill, va pensar: «Anem a veure si aquesta és una veritable princesa». Va convidar la princesa a entrar i va demanar que li preparessin una habitació.

Mentrestant, el Rei va tenir una idea per comprovar si la princesa era realment de sang reial. Va ordenar als servents que preparin un llit amb deu matalassos i deu cobrellits. I, en un gest astut, va posar un petit pèsol sota el primer matalàs.

L'endemà al matí, el Rei va visitar l'habitació de la princesa i li va preguntar com havia dormit. La princesa, amb ulleres i semblant cansada, va respondre: «Molt malament, Sa Majestat. Hi havia alguna cosa dura al llit que em va impedir dormir».

El Rei va somriure, sabent que només una princesa de veritat podria tenir una sensibilitat tan fina com per notar un pèsol sota deu matalassos. Emocionat, va anar corrents a la torre on estava el seu fill.

«Fill meu, he trobat una princesa de veritat!», va exclamar el Rei. L'Arnau, sorprès i curiós, es va canviar de roba i va baixar de la torre per conèixer a la princesa.

Quan l’Arnau va entrar a l’habitació, va veure la princesa. Els seus ulls es van trobar, i en aquell instant, tots dos van saber que estaven fets l’un per l’altre.

Dues setmanes després, es va celebrar una gran boda al palau. La festa va durar una setmana sencera, amb música, balls i alegria. El príncep l’Arnau i la princesa van viure feliços per sempre, i el pèsol màgic va ser enviat a un museu del regne com a record del seu insòlit paper en la seva història d’amor.

Aquest conte ens recorda que, a vegades, el que busquem es troba en els llocs i de les maneres més inesperades. El príncep l’Arnau va aprendre que les veritables qualitats d’una princesa no es troben en l’aparença, sinó en la sensibilitat i l’autenticitat del seu cor. La princesa va demostrar que la veritable noblesa es troba en l’interior, i que els petits detalls poden revelar grans veritats.